

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce T. N. V., zastoupeného Mgr. Miloslavem Půbalem, advokátem ve Vimperku, 1. máje 116, 385 01 Vimperk, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2003, čj. OAM-1205/LE-04-VL-02-2003, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2004, čj. 5 Az 203/2003-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Žalobci se vrací částka 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 11. 2003, čj. OAM-1205/LE-04-VL-02-2003, nebyl žalobci neudělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze; proti výroku o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu ničeho nenamítal; tvrdil ale, že mu měl být udělen azyl podle § 13, příp. § 14 zákona o azylu, neboť má v České republice bratra, v jehož blízkosti chce žít. Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 10. 3. 2004, čj. 5 Az 203/2003-22, zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce nesplnil ani výchozí podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu – netvrdil ani neprokázal, že by jeho bratru byl udělen azyl, a navíc jeho bratr ani

rodinným příslušníkem ve smyslu citovaného ustanovení není. K humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu pak uvedl, že na jeho udělení není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele soud nepřezkoumává. Žalobce konečně ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné neuvedl.

Rozsudek Městského soudu v Praze žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl dne 22. 3. 2004 kasační stížností; tvrdil, že zastává jiné politické názory, než které všeobecně panují ve Vietnamu, a z toho důvodu se na něho pohlíží jinak než jako na osoby s režimem sympatizující. Je osobou, pro jejíž normální život není v zemi původu místo. Z těchto důvodů chtěl v České republice bydlet se svým bratrem. Stěžovatel se domnívá, že nebude-li mu udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, mohl by mu být udělen azyl podle § 14 tohoto zákona, neboť tu jsou okolnosti hodné zvláštního zřetele. V doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 4. 2004 stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně (§ 56 odst. 2 s. ř. s.) a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj. tehdy, pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není nedůvodná.

Hovoří-li stěžovatel v kasační stížnosti o svých v zemi původu nepohodlných politických názorech, pak jde o tvrzení, které stěžovatel v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o nové skutkové tvrzení, které stěžovatel uplatnil až poté, co byl vydán napadený rozsudek Městského soudu v Praze. K takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel dále brojil proti neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Podle dovolaného ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je *kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení*, se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který se pro stručnost odkazuje.

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu vážil, po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v jeho zemi původu však žalobci humanitární azyl neudělil.

Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného uvážení příslušného správního orgánu. Kontrola zákonnosti takového rozhodnutí se proto může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žalobce a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito; takové rozhodnutí soud tedy přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sám stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ani neuváděl. Touha žít v České republice společně s bratrem, která byla v žalobním a kasačním řízení tvrzena jako jediný důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, příp. humanitárního azylu, nevzbuzuje pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo v rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a takový úsudek byly zjištěny řádným procesním postupem.

Městský soud v Praze se tedy nedopustil pochybení, jestliže nepřezkoumal správní uvážení co do posuzování případu hodného zvláštního zřetele. Stížní námitka je tedy nedůvodná. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Stěžovatel při podání zaplatil v kolcích soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Je však od placení soudních poplatků osobně osvobozen [§ 11 odst. 2 písm. ch) zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a toto osvobození se vztahuje i na

řízení o kasační stížnosti [odst. 3 písm. f) téhož ustanovení]. Protože tedy stěžovatel nebyl k zaplacení poplatku povinen, zaplacenou částku mu soud vrátil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. února 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu